

BESLUT

RÅDETS BESLUT (EU) 2015/1848

av den 5 oktober 2015

om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik för 2015

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 148.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽³⁾,

med beaktande av sysselsättningskommitténs yttrande, och

av följande skäl:

- (1) Medlemsstaterna och unionen ska arbeta för att utveckla en samordnad sysselsättningsstrategi och särskilt för att främja en kvalificerad, utbildad och anpassningsbar arbetskraft och en arbetsmarknad som är mottaglig för ekonomiska förändringar i syfte att uppnå full sysselsättning och sociala framsteg enligt de mål som uppställs i artikel 3 i fördraget om Europeiska unionen. Medlemsstaterna bör, med beaktande av nationell praxis i fråga om arbetsmarknadens parter ansvar, betrakta främjandet av sysselsättning som en fråga av gemensamt intresse och bör inom rådet samordna sina åtgärder i detta hänseende.
- (2) Unionen bör bekämpa social utestängning och diskriminering och främja social rättvisa och socialt skydd samt jämställdhet mellan kvinnor och män. Vid fastställandet och genomförandet av sin politik och verksamhet bör unionen beakta de krav som är förknippade med främjandet av hög sysselsättning, garantier för ett fullgott socialt skydd, kampen mot social utestängning, samt en hög utbildningsnivå.
- (3) Riktlinjerna för medlemsstaternas sysselsättningspolitik stämmer överens med de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och unionens ekonomiska politik i rådets rekommendation (EU) 2015/1184 ⁽⁴⁾. De utgör tillsammans de integrerade riktlinjerna för genomförandet av Europa 2020-strategin (nedan kallade *de integrerade riktlinjerna för Europa 2020*) och bör antas av rådet som vägledning för medlemsstaternas och unionens politik.
- (4) I enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) har unionen utarbetat och genomfört instrument för politisk samordning av finanspolitiken, den makroekonomiska politiken och den strukturella politiken. I den europeiska planeringsterminen kombineras de olika instrumenten inom en övergripande ram för integrerad multilateral övervakning av den ekonomiska politiken samt budget-, sysselsättnings- och socialpolitiken, och den syftar till att uppnå målen i Europa 2020-strategin, särskilt de som rör sysselsättning, utbildning och fattigdomsminskning i rådets beslut 2010/707/EU ⁽⁵⁾. Den europeiska planeringsterminen förväntas fungera ännu bättre genom att den förenklas och stärks såsom kommissionen föreslår i sin årliga tillväxtöversikt för 2015.

⁽¹⁾ Yttrande av den 8 juli 2015 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Yttrande av den 27 maj 2015 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ Yttrande av den 4 juni 2015 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽⁴⁾ Rådets rekommendation (EU) 2015/1184 av den 14 juli 2015 om allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och Europeiska unionens ekonomiska politik (EUT L 192, 18.7.2015, s. 27).

⁽⁵⁾ Rådets beslut 2010/707/EU av den 21 oktober 2010 om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik (EUT L 308, 24.11.2010, s. 46).

- (5) Den finansiella och ekonomiska krisen har uppenbart stora svagheter i unionens ekonomi och dess medlemsstaters ekonomier. Krisen har också tydligt visat hur nära sammanlänkade medlemsstaternas ekonomier och arbetsmarknader är. Att säkerställa att unionen gör framsteg mot en smart och hållbar tillväxt för alla och nya arbetstillfällen skapas är den största utmaningen i dag. Detta kräver en samordnad, ambitiös och effektiv politik både på unions- och medlemsstatsnivå, i överensstämmelse med EUF-fördraget och unionens ekonomiska styrning. Genom att kombinera åtgärder på både utbuds- och efterfrågesidan, bör dessa politiska åtgärder omfatta stimulans till investeringar, förnyade satsningar på strukturreformer samt utövande av finanspolitiskt ansvar, samtidigt som deras sysselsättningsmässiga och sociala konsekvenser beaktas. Resultattavlan med centrala sysselsättningsindikatorer och sociala indikatorer inom 2015 års gemensamma sysselsättningsrapport är här ett mycket användbart verktyg, som bidrar till att i god tid upptäcka stora problem och skillnader på sysselsättningsområdet och det sociala området och till att identifiera var behovet av politiska insatser är störst.
- (6) Reformen av arbetsmarknaden, inbegripet de nationella lönesättningsmekanismerna, bör följa nationell praxis beträffande social dialog och lämna nödvändigt politiskt utrymme för en övergripande hänsyn till socioekonomiska frågor.
- (7) Medlemsstaterna och unionen bör även ta itu med krisens sociala konsekvenser och sträva efter att bygga ett sammanhållet samhälle som möjliggör för människor att förutse och hantera förändringar samt aktivt delta i samhällslivet och ekonomin. Tillträde och möjligheter för alla bör tryggas samt fattigdom och social utestängning minskas, framför allt genom väl fungerande arbetsmarknader och sociala skyddssystem och undanröjande av hindren för deltagande på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör också sörja för att alla invånare och regioner gynnas av den ekonomiska tillväxten.
- (8) Att vidta åtgärder enligt de integrerade riktlinjerna för Europa 2020 är ett viktigt steg mot att uppnå målen i Europa 2020-strategin för en smart och hållbar tillväxt för alla (nedan kallad *Europa 2020-strategin*). Europa 2020-strategin bör stödjas av en rad politiska insatser på europeisk och nationell nivå som medlemsstaterna och unionen bör genomföra för att de samordnade strukturreformerna ska få positiva spridningseffekter, den övergripande ekonomiska politiken bli balanserad och de europeiska politiska strategierna bidra på ett mer enhetligt sätt till Europa 2020-strategins mål.
- (9) De integrerade riktlinjerna för Europa 2020 riktar sig till medlemsstaterna och unionen, men de bör genomföras i partnerskap med alla nationella, regionala och lokala myndigheter, i hög grad involvera parlamenten, samt arbetsmarknadens parter och företrädare för det civila samhället.
- (10) De integrerade riktlinjerna för Europa 2020 vägleder medlemsstaterna i genomförandet av reformer och avspeglar det ömsesidiga beroendet mellan medlemsstaterna. Dessa integrerade riktlinjer ligger i linje med stabilitets- och tillväxtpakten och med befintlig europeisk lagstiftning. Dessa integrerade riktlinjer bör ligga till grund för eventuella landsspecifika rekommendationer som rådet kan ge medlemsstaterna.
- (11) Sysselsättningskommittén och kommittén för socialt skydd bör övervaka hur den relevanta politiken genomförs mot bakgrund av riktlinjerna för sysselsättning i enlighet med sina respektive fördragsenliga mandat. Dessa kommittéer och andra förberedande rådsorgan som medverkar i samordningen av den ekonomiska politiken och socialpolitiken bör samarbeta nära.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik som framgår av bilagan antas härmed. Dessa riktlinjer ska utgöra en del av de integrerade riktlinjerna för Europa 2020.

Artikel 2

De riktlinjer som framgår av bilagan ska beaktas av medlemsstaterna i deras sysselsättningspolitik och reformprogram, vilka ska rapporteras i linje med artikel 148.3 i EUF-fördraget.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 5 oktober 2015.

På rådets vägnar
N. SCHMIT
Ordförande

BILAGA

**RIKTLINJER FÖR MEDLEMSSTATERNAS SYSSELSÄTTNINGSPOLITIK
DEL II AV DE INTEGRERADE RIKTLINJERNA FÖR EUROPA 2020**

Riktlinje 5: Stimulera efterfrågan på arbetskraft

Medlemsstaterna bör underlätta skapandet av högkvalitativa arbetstillfällen, undanröja hinder för nyanställningar i företag, främja entreprenörskap och i synnerhet stödja bildandet av småföretag och deras tillväxt. Medlemsstaterna bör aktivt främja den sociala ekonomin och social innovation.

En skatteväxling bör göras från arbete till andra former av beskattning som är mindre skadliga för sysselsättningen och tillväxten, samtidigt som inkomsterna måste tryggas för tillräckligt socialt skydd och tillväxtfrämjande utgifter. En sänkning av skatten på arbete bör syfta till att undanröja hinder och negativa incitament när det gäller deltagande på arbetsmarknaden, särskilt för dem som befinner sig längst bort från arbetsmarknaden.

Medlemsstaterna bör, i samarbete med arbetsmarknadens parter och i enlighet med nationell praxis, uppmuntra lönesättningsmekanismer som gör det möjligt att anpassa lönerna till produktivitetsutvecklingen. Man bör ta hänsyn till olikheter i kompetens och skillnader i ekonomiska resultat mellan regioner, sektorer och företag. När medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter fastställer minimilöner bör de beakta hur minimilönerna påverkar fattigdomen bland förvärvsarbetande, skapandet av nya arbetstillfällen och konkurrenskraften.

Riktlinje 6: Öka arbetskraftsutbudet och arbetskraftens färdigheter och kompetens

Medlemsstaterna bör, i samarbete med arbetsmarknadens parter, främja produktivitet och anställbarhet genom ett tillräckligt utbud av relevant kunskap och kompetens och relevanta färdigheter. Medlemsstaterna bör göra nödvändiga investeringar i alla utbildningssystem i syfte att förbättra deras effektivitet och ändamålsenlighet för att höja färdighets- och kompetensnivån hos arbetskraften, som då bättre kan förutse och svara mot de snabbt föränderliga behoven på de dynamiska arbetsmarknaderna i en alltmer digital ekonomi och med tanke på tekniska, miljömässiga och demografiska förändringar. Medlemsstaterna bör intensifiera sina insatser för att förbättra allas tillgång till livslångt lärande av god kvalitet och genomföra strategier för aktivt åldrande som möjliggör ett längre arbetsliv.

Strukturella svagheter i utbildningssystemen måste åtgärdas för att trygga utbildningskvaliteten samt minska antalet unga som avbryter skolgången. Medlemsstaterna bör höja utbildningsnivån, verka för system för arbetsplatsbaserat lärande, såsom varvad utbildning, förbättra yrkesutbildningen och öka möjligheterna till erkännande och validering av färdigheter och kompetenser som förvärvats utanför den formella utbildningen.

Hög arbetslöshet och inaktivitet bör åtgärdas. Långvarig och strukturell arbetslöshet bör minskas avsevärt och förebyggas genom övergripande och sinsemellan ömsesidigt förstärkande strategier som inbegriper individanpassat aktivt stöd för att komma tillbaka till arbetsmarknaden. Ungdomsarbetslösheten och det stora antalet unga som varken arbetar eller studerar bör behandlas på ett övergripande sätt genom en strukturell förbättring av övergången från skola till arbete, bland annat genom att ungdomsgarantin genomförs fullt ut.

Hindren för sysselsättning bör undanröjas, särskilt för missgynnade grupper.

Kvinnors deltagande på arbetsmarknaden bör ökas och jämställdhet måste säkerställas bland annat genom lika lön. Möjligheten att förena arbete och familjeliv bör främjas, i synnerhet tillgången till ekonomiskt överkomlig och högkvalitativ förskoleverksamhet, barnomsorg och långtidsvård.

Medlemsstaterna bör fullt ut utnyttja Europeiska socialfonden och annan unionsfinansiering för att främja sysselsättning, social integration, livslångt lärande och utbildning samt förbättra den offentliga förvaltningen.

Riktlinje 7: Förbättra arbetsmarknadens funktion

Medlemsstaterna bör ta hänsyn till principerna för flexibilitet och trygghet (principerna om flexicurity). De bör bidra till att minska och förebygga segmenteringen av arbetsmarknaden och bekämpa odeklarerat arbete. Regler om anställningsskydd, arbetsrätt och institutioner bör alla ge goda förutsättningar för rekrytering samtidigt som ett adekvat

skydd för alla arbetstagare och arbetssökande erbjuds. Sysselsättning med hög kvalitet bör tryggas i form av socioekonomisk trygghet, arbetsorganisation, utbildningsmöjligheter, arbetsvillkor (inbegripet arbetsmiljö) och balans mellan arbetsliv och privatliv.

I överensstämmelse med nationell praxis, och i syfte att få en bättre fungerande och effektiv social dialog på nationell nivå, bör medlemsstaterna aktivt involvera de nationella parlamenten och arbetsmarknadens parter när reformer och politik utformas och genomförs.

Medlemsstaterna bör stärka den aktiva arbetsmarknadspolitiken genom att öka effektiviteten och bredda målgrupperna, räckvidden och täckningen samt låta den samverka med passiva åtgärder, tillsammans med rättigheter och skyldigheter för den arbetslösa att aktivt söka arbete. Politiken bör ha som målsättning att förbättra matchningen på arbetsmarknaden och stödja hållbara övergångar på arbetsmarknaden.

Medlemsstaterna bör eftersträva bättre och mer effektiva offentliga arbetsförmedlingar i syfte att minska och förkorta arbetslösheten genom att erbjuda skräddarsydda lösningar för att stödja arbetssökande, stödja efterfrågan på arbetsmarknaden och införa system för resultatmätning. Medlemsstaterna bör på ett effektivt sätt aktivera och ge möjligheter åt dem som kan delta på arbetsmarknaden, samtidigt som man skyddar dem som inte kan delta. Medlemsstaterna bör främja inkluderande arbetsmarknader som är öppna för alla kvinnor och män genom att införa effektiva antidiskrimineringsåtgärder och förbättra anställbarheten genom investeringar i humankapital.

Arbetstagarnas rörlighet bör främjas i syfte att utnyttja den fulla potentialen hos den europeiska arbetsmarknaden. Hindren för rörlighet vad gäller tjänstepensioner och erkännande av kvalifikationer bör avlägsnas. Samtidigt bör medlemsstaterna förebygga missbruk av gällande regler samt ta fasta på potentiell kompetensflykt från vissa regioner.

Riktlinje 8: Verka för social integration, bekämpa fattigdom och främja lika möjligheter

Medlemsstaterna bör modernisera de sociala trygghetssystemen för ett ändamålsenligt, effektivt och tillräckligt skydd i alla skeden av livet och därmed verka för social integration, främja lika möjligheter för både kvinnor och män samt råda bot på ojämlikhet. Om övergripande strategier kompletteras med selektiva strategier förbättras effektiviteten, och förenklingen bör leda till bättre tillgänglighet och kvalitet. Förebyggande och integrerade strategier bör uppmärksammas i större utsträckning. De sociala trygghetssystemen bör främja social integration genom att uppmuntra människor att delta aktivt på arbetsmarknaden och i samhället. Ekonomiskt överkomliga, tillgängliga och kvalitativa tjänster såsom barnomsorg, fritidsverksamhet, utbildning, bostäder, hälso- och sjukvård och långtidsvård är nödvändiga. Man bör även särskilt uppmärksamma grundläggande tjänster och åtgärder för att förebygga avbruten skolgång, minska fattigdomen bland förvärvsarbetande och bekämpa fattigdom och social utestängning.

I detta syfte bör en rad olika kompletterande åtgärder sättas in, i enlighet med principerna om aktiv inkludering, bland annat arbetsmarknadsåtgärder, möjliggörande tjänster, överkomliga kvalitetstjänster och tillräckligt inkomststöd, som anpassats efter individuella behov. De sociala trygghetssystemen bör utformas för att underlätta täckning för alla som är berättigade till det, stödja skydd av och investeringar i humankapital och bidra till att förebygga, minska och skydda mot fattigdom och social utestängning under hela livet.

Mot bakgrund av den ökande livslängden och andra demografiska förändringar bör medlemsstaterna säkra hållbara och tillräckliga pensionssystem för kvinnor och män. Medlemsstaterna bör förbättra kvaliteten, tillgängligheten, effektiviteten och ändamålsenligheten inom sjuk- och hälsovård samt långvarig vård och omsorg, och samtidigt säkra hållbarheten.